

Lidt efter rejste han sig og slentrede ud.

Det var Maaneskin. Han gik ned mod Kroen; men da han udefra saae, at der sad mange Folk derinde, gik han forbi og drev paa maa og faa ad en Markvej udover Heden.

Maaneskyggen fulgte ham — snart ved hans ene, snart ved hans anden Side, eftersom Vejen drejede. Han følte det, som om et hemmelighedsfuldt Væsen havde slaaet Følge med ham, en Mørkets Udsending, der i fortrolig Tone hviskede ham onde Fristerord ind i Øret, — en gammel Bekendt fra den Tid, da Løgnene fødtes af sig selv paa hans Tunge og Storhedsdrømmene red ham som en Mare.

„Naa, hudden gør 'et saa, Søren Madsen? Det æ nok it bløwen villere mæ dæ siden sidst. Men det har A jo savt dæ tidt nok, Søren. Do tjener ingen go' Mand, har A savt. Slid og Slæv æ bløven din Løn, stakkels Mand! Og saa Lovning paa et Himmerig etterpaa, dæ kanske æ en go Løwn og oller haar eksistiret. Det æ en slem Profit! Og do, som ku' sit mæ begge dine Næver fulde af Jordens naadigste Gaver! Herrejøsses! Saa sølle sku' det end' mæ dæ, a Folk raaver „Fattilavs“ etter dæ! . . . Ane-Mette æ sgu da osse snart for gammel for en Mand som dæ. A sejer: gør dæ fri, Søren! Det æ Tid eno! Ane-Mette ka jo ta ud og tjen'. Det haar hon gjort før. Og Rollingerne ka do la Vorherre ta sig a. Han æ val nærest te'et. Det æ dog ham, do haar dem fræ. Og nærensti do føst æ væk herfræ og faar annet i Huedet, saa tinker do sgu int mer paa dem. Stol do paa mæ; A kinner Verden og